

при Солунъ способния български царь Калояна, Борилъ билъ въ Търново. Той събралъ свои боляри, дигналъ бунтъ и изгонилъ законнитѣ наследници, синоветѣ на Асѣня I, па незаконно се прогласилъ за царь. Но Борилъ билъ неспособенъ и омраженъ. Презъ неговоро 11 годишно царуване (1207 до 1218) България отслабнала и изгубила много земи въ Тракия, въ Македония и въ Поморавия. Народътъ нѣмалъ мира, та добритѣ боляри решили да повикатъ за царь Ивана Асѣня. Той и братъ му Александъръ се намирали въ Русия, дето отишли, следъ като ги изпждилъ Борилъ. Отъ Търново недоволнитѣ отъ Борила боляри изпроводи́ли тайно хора да известятъ на Ивана Асѣня и Александра да се върнатъ въ България, защото народътъ тѣхъ иска за управници и царе. Братята Иванъ и Александъръ поискали отъ руския князь една дружина войници на помощъ и тръгнали за България. Когато стигнали до Дунава, тѣ се научили, че народътъ въ Търново и цѣлата страна ги очаква съ нетърпение. Като минали голѣмата рѣка, къмъ тѣхъ се присѣдинили много боляри и войскари...

Една нощъ неочаквано въ Търново, въ завоитѣ на рѣка Янтра, между високитѣ и стрѣмни хълмове се чуло страшно бучение. Околнитѣ скали екнали отъ вико́ве и писъци. Стрели бръмчели въ въздуха и пронизвали нощната тъмнина, ко́пия се ломѣли и щитове пращѣли отъ ударитѣ на противницитѣ. Хората на царь Борила защищавали крепостъта, а братята Иванъ и Александъръ нападали. Но крепостнитѣ стени били яки, високи и недостъпни. До тѣхъ било невъзможно да се покатери най-храбриятъ и пѣргавъ войникъ. Боятъ билъ страшенъ и главоломенъ. Въ най-опасната минута търновскитѣ граж-